"Do kotlíku vody nasypeme dvě hrsti šneků a přidáme tři vinné listy. Jakmile šneci povolí, vyjmeme je z ulit, zbavíme střívka a nakrájíme na jemné plátky. Do nové vody v kotlíku pokrájíme na jemno zeleninu ze zahrádky s rozpadlým plotem, kostičky brambor z pole u cesty a přidáme plátky šneků. Necháme povařit do měkka. Na závěr polívku dochutíme kořením, rozetřeným česnekem a zavaříme vajíčkem nebo jíškou. Podáváme horké.

Upozornění: Jestliže polévka nefunguje, máte špatný šneky !!!"

Chlumská hora držela bouřková mračna , jak Ruska lázeňskou oplatku. Naprosto úmyslně jsem zvolil z Rabštejna tu delší cestu. Je sice stále po asfaltu, ve vesnici, kterou silnička křižuje, není žádná hospoda a kromě lipové aleje a borového hájku tu toho není ani moc na koukání. Až na ten smeťák v Bukové jámě. Ale za něj ta zacházka stoprocentně stojí. Před rokem jsem tady našel hornickou přílbu, půl saxofonu, kleště na něco a něco na nic. Dnes tu pospávaly tři kufry plné šatů, taška srandovních bot, pár klobouků se zeleninovou oblohou a pivní flaška. Ale jaká!! Hradní pivovar Pretstein. Hádám 1920! Radost mi zkazila až ta bouřka. Přiletěla od Žlutic, nabodla se na vrchol Chlumské hory, vyplivla dva, tři blesky a zůstala dřepět.
Zabalil jsem flašku do kletráku a pádil. Tři sta metrů rovinka, kolem sochy s ulomenou hlavou ke stodole, no, a odtud už ji nepřehlédnete. Přivítá vás kamenným barokním portálem kol vstupních dveří a neopakovatelnou vůní. Kdo? No přece kabinet věčné blaženosti, svatyně splněných přání, démant ve šperku letité klenby - hospoda U Eretů..

Šnekař seděl na rantlu té Svaté Bezhlavé. Ustřižené rifle odhalovaly pletence křečových žil na snědých opálených lýtkách. Z námořnického trička se mu draly chuchvalce našedlých chlupů. Stejně šedé, místy do běla vyšísované pruhy vlasů a vousů mu lemovaly tvář rozoranou zářezy vrásek do tvaru scvrklé brambory. Seděl na desce rozpáleného pískovce, sandály pohozené vedle uzoučkého pasu a se zavřenýma očima a s chutí pokuřoval. Bosá chodidla měl zanořená v trsu kopretin, asi aby tolik nesmrděly. V pravé ruce se mu neustále vzdouvala a zase splaskávala plátěná taška dvouuchačka. Hned, jak jsem ji viděl, vzpomněl jsem si na pana Peška v té pohádce o obušku.
"Kdybyste náhodou nevěděl, tak obušku dost!" spustil jsem k němu bodře.
"Máš sůl?" vyšlo z toho vagabunda místo pozdravu.
"Nemáš. Seženu!" Ta jeho řeč přímo k věci se mi začala líbit.
"Česnek taky seženeš?" Konečně pootevřel oči a začal si mě skrz bludiště tenkých vrásek prohlížet.
"Seženu," přisvědčil jsem a začal uvažovat, zda už to není vydírání.
"Pepř, vajíčka, mouku, kmín. Seženeš?" Oči už otevřel naplno a začal se pomalu olizovat.
"A kus toho dortu dáte koštnout?" zeptal jsem se s neskrývanou ironií.
"Dortu? Kdo tu co žvanil o dortu?" Chyběl mu přední zub a když se čílil, bylo to vidět.
"Byl to jen blbej fór. Na co to vlastně potřebujete?"
Očividně znervózněl. Dlouze těžkal tašku v ruce a neustále těkal na mě a na ní. Potom z něj konečně vypadlo:
"Na šnečí polívku!"
"Na šnečí polívku?" zeptal jsem se dost rezervovaně. Napadlo mě, že mně chce to vtipkování vrátit.
Na důkaz svých slov šáhl do tašky. V dlani mu zachrastily čtyři bělavé ulity. Ten chlap měl tašku vážně plnou šneků. Naštěstí v ten okamžik zase nad Chlumskou zahřmělo a na asfalt padly první kapky.
Paní Eretová je zlatá ženská. Je zvyklá a dobře vaří. Pan Eret je zase zlatej chlap. Nevím sice jak vaří, ale pivo dává nad míru a na nic se zbytečně neptá. Na naši podivnou prosbu zareagoval zcela prakticky.
"Nějakej trhák jater a žaludečních sliznic?" zeptal se bez nijakého výrazného zájmu.
"Ale ne. Na šnečí polívku," odpověděl jsem mu podle pravdy.
Pan Eret chvíli uvažoval, a když dosšel k závěru, "že by to místní stejně nežrali", kývl bradou k závěsu do kuchyně. Paní Eretová podotkla je něco jako:"měštáci zase nevěděj co do tý huby strčit", a vykázala mě od plotny s plným pytlíkem. Šnekař pěl ódy na radost. Nechal si objednat další dvě piva a než je dopil a já je zaplatil, přestalo za okny pršet.

Šnekař vegetoval v seníku nad Třetí loukou. Sotva jsme k němu dorazili, začal rozdělávat oheň a pořád hlasitě mlaskal. V hromadě sena v podkroví vyhledal další přísady a mě poslal pro vodu se značně zajetým kotlíkem. Než jsem se vrátil, měl pokrájenou mrkev, cibulku i brambory a oloupaný česnek. Poskakoval pořád kolem ohniště jako pan Harapes a moc toho nenamluvil. Když házel šneky do vody s vinným listem, každému se pěkně omluvil. Po hodince kouzlení nad vroucím kotlíkem mě povolal s ešusem. Otypoval mě na tři naběračky. Při nalévání mu visela u úst dlouhá mléčná slina.
"Bez přísad," poprosil jsem ho nahlas.

Polívka nebyla žádný zázrak. Jen jsem nastavil ešus k nášupu, vztekle zavrčel:"Žádný přežírání nebude! Na poprvé ti to stačí!"
Docpal jsem se tedy játrovkou a patkou včerejšího chleba a stejně jako Šnekař zalezl na seník a šel spát. Než usnul, zabrblal něco jako : "V noci se budou dít věci", a skoro současně začal hrozně chrápat. Zatím se děla stará Blažková.

Věci se začaly dít až chvilku po půlnoci. Probudilo mě hrubé rycnutí Šnekařova lokte. Probral jsem se nezvykle rychle. V šeru jsem zpozoroval jeho tělo, pomalu se vlekoucí ke světlejšímu obdélníku vikýře. Přibatolil jsem se za ním k vikýři a stejně jako on, vystrčil hlavu ven. Všude kolem seníku stály měsícem postříbřené smrkové kmeny a pod seníkem seděl jezevec. Kýval nervózně hlavou sem a tam a hlasitě větřil. Z keře černého bezu vylezla za chvilku liška. Přiloudala se tichounce až k nám pod seník a řekla : "Čau!" Jezevec jí klidně odpověděl:" Čau", a já si prokousl spodní ret. Šnekař do mě varovně drknul. Jen jsem si to stačil v hlavě trošínku sesumírovat a proštípnout si lalůček, jezevec pokračoval.
"Zase smrdí. Určitě žrali šneky." Rypáčkem přitom ukazoval k seníku nad hlavou.
"Žrali?" zeptala se zvědavě liška. "Vono jich tu dneska chrní víc?"
"Jo! Přitáhl si z města takovýho mladýho mameluka. Hned ho hnal pro vodu, buzerant jeden!"
Bezděčně jsem se od Šnekaře odtáhl. Ten jen zavrtěl hlavou a potichu zasyčel:"Kecá!"
Z vysokého borůvčí naproti zatím vykoukla ušatá hlava. Skleněnkové zaječí oči poskakovaly bázlivě sem a tam. Jakmile zajíc našel očima lišku pod seníkem a viděl ji zaměstnanou hovorem, zařval:"Liška je krrrrrávaa!"
Ihned na to zbaběle zdrhnul.
"Zorro," řekla úplně klidně liška a ani se nenamáhala otočit. "Von je úplně blbej. Je tu široko daleko jedinej ušák, kterej ráčkuje a myslí si že zůstane ve tmě v ilegalitě," kroutila liška hlavou.
"Ale ve dne by vlez jednomu skoro do prdele. To kolem mě chodí s čumákem u země a zdraví :" Pacinkulíbám paní kněžno."
Rozhovor přerušil další posměšný výkřik z údolí. Tentokrát Zorro na někoho křičel:"Parrrroháč! Parrrroháč!"
Praskání větví ve svahu nasvědčovalo tomu, že se k seníku blíží další návštěvník. Z keře černého bezu vykoukl tentokrát jelen. Hlavu měl smutně svěšenou až k zemi a z očí se mu valily potoky slz. Mezi jednotlivými vzlyky ze sebe soukal:" Už od setmění hledám Alžbětu. Pětkrát jsem prolezl celý údolí a ˇAla furt nikde. Jestli se jí něco stalo, přísahám, to rovnou vlezu Kebulemu rovnou pod puškohled.."
Jezevec sklopil rozpačitě a liška kývala chápavě hlavou. Jelen ještě jednou zavzdychal až ze samého jeleního nitra a odešel projít pošesté údolí.
Jen co odezněl zvuk jeho kopýtek, liška spustila.
"Chudák! Ála mu zahejbá s tím sikáčem vod Čoubova mlýna. Měl by mu to konečně někdo říct. Ale znáš mě, já nemám na tyhle řeči žaludek."
Jezevec pokýval souhlasně hlavou.
"Já nevím, co na něm ta kráčmera vůbec vidí," pokračovala liška. "Pořád je zavřenej v oboře, tělo má vyhoněný granulema, nohy jako špejle vod stálýho zevlování a IQ žatecký lokálky. Já se jí, fakt, divím."
"No co? Prej jí slíbil, že jí vezme až pojede na podzim do Paříže. Jenom jí neřekl, že pojedou v mrazáku," přidal nejnovější drb jezevec. Zpod seníku přilétl k nám nahoru záchvat kašlavého

smíchu. V tom okamžiku nám zašátralo na lepenkové střeše nad hlavou.
"U tří tisíc hrabošů, že zase žral šneky. Ježišikriste, to je dneska smrad," zanělo ze střechy seníku.
"Každoroční tchoří sjezd je proti tomuhle svěží dýchánek," dodal ještě neznámý ze střechy. Potom tmou zašustila křídla a k lišce a jezevcovi slétla kropenatá sova. Jen dosedla, spustila vlnobití informací.
"Ježek Theodor vstoupil do Klubu studených čumáků. Veveřák Jáchym založil na Druhý louce Odbor drsných samců. Hajnej Kebule dostal včera balík z Mikulova, takže dneska máte volno, protože už od včerejška chlastá. No a kořenářku Vrbovou vodvezli na ÁRO. Představte si jak je blbá. Večer jí bylo šoufl a jak pořád šetří, tak si ani nerozsvítila a místo projímadla vypila půl flašky Universalu. No, a zašlápli nám Ferdinanda.....," stihla sova jedním dechem.
"Theodor je kovanej, to víme, Jáchym kariérista, to taky víme, Kebule notorik a bába si vo to koledoval už dávno. Jenom toho Ferdinanda, toho je věčná škoda. Co zase, prosím tě, ten blb aktivistická dělal ?"zeptal se sovy jezevec.
"Ále, šel demonstrovat do toho skautskýho tábora na Čtvrtý louce," spustila znovu sova. "No a jak vláčel ten těžkej transparent s nápisem LIDI, PROBOHA,ČUMTE KAM ŠLAPETE! tak si chtěl odpočinout na louce na nějakým kousku lina. A stačil se na tom linu sotva dvakrát nadejchnout, a byl napadrť. Prej ňáká meta z americký hry bejcból. No věčná škoda. Ferda byl intelektuál."

Pod seníkem zavládlo smutné ticho. Další rozhovor ukončil Kebuleho ohař Šmíra. Vyřítil se zcela nečekaně na paseku před seníkem a na za Ferdu truchlící společnost vyjel.
"Jste tři, tudíž skupina! Tato demonstrace je nezákonná!"
Rozběhli se do všech stran. Šmíra se spokojeně protáhl a šel spát. Já taky.

Do prvních slunečních paprsků jsem se převaloval. Jediné rozumné vysvětlení toho nočního zázraku spočívalo v té polívce. Tím jediným jsem si byl stoprocentně jistý. K ránu jsem konečně zabral.
Kolem poledne jsem se probudil v seníku sám. Vytlačený lavór vedle v seně dokazoval, že to všechno v noci nebyl jenom sen. To samé dokazovala i velká hromada vybělených šnečích ulit u začazených kamenů ohniště. Pomalu jsem si zabalil a vyrazil na mladotickou zastávku.
Na perónu mladotické zastávky postávali tři vandráci. Příjemně voněli kouřem a kuckali se smíchy.
"A tenhle znáte?" zeptal se kamarádů kluk s řídkým opáleným knírem. "Zajíc chce navštívit svoje příbuzný v západním Německu. A tak si zabalí kufr a vyrazí na hraniční přechod.
....."Vandrák dovypráví vtip a ostatní vybuchnou zase v řehtavém záchvatu.
Sojka sedící na betonové skruži nádražní pumpy koulí očkama a vrtí znechuceně hlavou. Nakonec odplivla a vykřikla k rozesmáté skupině.
"Kecáte, blbečci! Zajíc by do západního Německa totiž nikdy nešel, protože by tam v životě nedostal vízum!"
U jejích nožiček se zaleskly tři ulity dočista vyďobaných šneků.

Trapsavec 1996